

USNESENÍ

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 30. 4. 2026 odvolání obžalovaných **Mgr. J. S.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, a **kpt. Bc. L. F.**, nar. xxx v xxx, trvale bytem xxx, proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 2. 12. 2025, sp. zn. 3 T 18/2025, a rozhodl

takto:

Podle § 256 tr. řádu se odvolání obou obžalovaných zamítají.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 2. 12. 2025, sp. zn. 3 T 18/2025, byli obžalovaní Mgr. J. S. a kpt. Bc. L. F. uznáni vinnými přčinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku, jehož se dle skutkových zjištění nalézacího soudu měli dopustit tím, že:
„nejméně v období od 15. 1. 2021 do 6. 5. 2022 v xxx, xxx, v prostorách užívaných společností Pxxx xxxE, spol. s r.o., jako držitelé autorizace udělené Ministerstvem vnitra, která je v souladu se zák. č. 179/2006 Sb., o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání, ve spojení s vyhláškou č. 208/2007 Sb., o podrobnostech stanovených k provedení zákona o uznávání výsledků dalšího vzdělávání, a současně podle hodnotícího standardu Strážný (kód:68-008-E) Národní soustavy kvalifikací, opravňovala vydávat fyzickým osobám osvědčení o získání profesní kvalifikace Strážný (dále také jen "osvědčení"), po vzájemné dohodě, jako členové zkušební komise, které vždy jeden z nich předsedal, vydávali v rozporu s výše uvedenými právními normami osvědčení také žadatelům, kteří neabsolvovali zkoušku, která je obligatorní podmínkou pro získání osvědčení, přičemž za to firmám zaměstnávajícím žadatele účtovali a od těchto inkasovali finanční plnění, jako by zkouška proběhla, a to ve výši 1.815 Kč za každého žadatele, kdy takto vydali přinejmenším
 - 1) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx K. K., nar. xxx, který měl předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obviněný F.,
 - 2) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx A. P., nar. xxx, osvědčení ev.č.: xxx V. J., nar. xxx, a osvědčení ev.č.: MV_xxx M. B., nar. xxx, kteří měli předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný S.,
 - 3) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx L. K., nar. xxx, osvědčení ev.č.: xxx T. B., nar. xxx, a osvědčení ev.č.: xxx M. V., nar. xxx, kteří měli předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný F.,
 - 4) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx L. Š., nar. xxx, který měl předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný F.,
 - 5) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx P. M., nar. xxx, a osvědčení ev.č.: xxx P. R., nar. xxx, kteří měli předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný F.,
 - 6) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx T. F., nar. xxx, a osvědčení ev.č.: xxx M. V., nar. xxx, kteří měli předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný F.,
 - 7) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx R. K., nar. xxx, který měl předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný S.,
 - 8) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx L. Z., nar. xxx, která měla předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný F.,
 - 9) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx V. P., nar. xxx, a osvědčení ev.č.: xxx J. B., nar. xxx, kteří měli předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný S.,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

- 10) dne xxx osvědčení ev.č.: xxx D. F., nar. xxx, který měl předepsanou zkoušku absolvovat téhož dne před komisí, které předsedal obžalovaný S.,

příčemž vydané osvědčení v podobě listiny formátu A4 opatřené vodoznakem, barevnými vlákny a kulatým razítkem se jménem a podpisem autorizované osoby následně předali žadatelům prostřednictvím jejich zaměstnavatelů, kteří u obžalovaných vydání osvědčení popsáním způsobem poptávali, a za fingované absolvování zkoušky uvedenými uchazeči a vystavení osvědčení následně poskytli společnosti Pxxx xxxE spol. s r.o., která zkoušky oficiálně pořádala, peněžní plnění v uvedené výši.“

2. Za toto jednání byl oběma obžalovaným podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 67 odst. 1 tr. zákoníku uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb, přičemž jedna denní sazba činí 500 Kč, a současně oběma byl podle § 73 odst. 1, odst. 4 tr. zákoníku uložen trest zákazu činnosti, spočívající v zákazu výkonu funkce zkušebních komisářů při zkouškách uchazečů o osvědčení o získání profesní kvalifikace na dobu 36 měsíců.
3. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání oba obžalovaní, jež odůvodnili prostřednictvím svých obhájců, a to do všech jeho výroků.
4. Obžalovaný Mgr. J. S. namítá nesprávná skutková zjištění a z nich vycházející nesprávné právní posouzení věci.
5. Má za to, že soud prvního stupně bez důvodných pochybností neprokázal, že jednal úmyslně v dohodě se spoluobžalovaným F., ani že by věděl o tom, že osoby uvedené ve skutkové větě se zkoušek fakticky neúčastnily, případně že by vydání osvědčení bez jejich účasti inicioval či cíleně umožňoval. Namítá porušení zásady *in dubio pro reo* a vytýká soudu selektivní a jednostranné hodnocení důkazů v jeho neprospěch, zejména pokud jde o přisuzovanou věrohodnost výpovědím svědků z řad zaměstnavatelů a agentur, jejichž výpovědi označil za účelové a motivované snahou zakrýt vlastní nezákonné postupy. Zpochybňuje závěry soudu ohledně role třetích členů zkušebních komisí, kteří podle něj potvrzovali soulad počtu zkušebních osob s vystavenými osvědčeními, kdy soud prvního stupně se bez dostatečného důkazního podkladu přiklonil k závěru o neexistenci skutečné účasti uchazečů na zkouškách. Obhajoba dále poukazuje na mimořádné organizační a identifikační okolnosti v době pandemie COVID-19, které mohly vést k záměně osob či administrativním pochybením, jakož na to, že přijaté částky nepředstavovaly úplatek, nýbrž standardní úhradu za zkoušky v obvyklé výši. Jeho jednání proto nenaplnuje znaky přečinu přijetí úplatku podle § 331 tr. zákoníku a mohlo by být případně posuzováno toliko v rovině správněprávní. Poukazuje na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 52 T 160/2021, jakož i na navazující rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl uvedený rozsudek potvrzen, na základě nichž se dovolává obdobného posouzení i v nyní projednávané věci. Podrobně pak uvedené odvolací námítky odůvodňuje.
6. Navrhuje proto, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu a vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání.
7. Obžalovaný kpt. Bc. L. F. v podaném odvolání uplatňuje shodné námítky, má za to, že skutková zjištění soudu prvního stupně nemají oporu v provedeném dokazování a nebyly bez důvodných pochybností prokázány všechny zákonné znaky přečinu přijetí úplatku.
8. Především tvrdí, že vydávání osvědčení o profesní kvalifikaci strážný nepředstavuje obstarávání věci obecného zájmu ve smyslu § 331 tr. zákoníku, neboť jde o individuální úkon směřující k profesnímu uplatnění konkrétních osob, nikoli o činnost sledující obecný zájem, přičemž nalézací soud k této otázce přistoupil pouze formálně bez náležitého právního rozboru. Dále namítá, že nebylo bez důvodných pochybností prokázáno přijetí úplatku, neboť přijaté částky byly hrazeny na

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

základě existujících smluvních vztahů, v obvyklé výši a byly řádně fakturovány jako úhrada za zkoušky, přičemž soud neprokázal existenci jakékoli dohody o poskytnutí neoprávněné výhody výměnou za vydání osvědčení bez účasti uchazečů na zkoušce. Obhajoba rovněž poukazuje na selektivitu trestního postihu, kdy byly stíhány pouze dvě osoby, ačkoli zkušební komise byly tříčlenné a z provedených důkazů dle jeho názoru vyplývá, že o způsobu provádění zkoušek věděly i další osoby, což považuje za projev libovůle orgánů činných v trestním řízení. Dále zpochybňuje zákonnost a použitelnost odposlechů telekomunikačního provozu, kdy namítá nedostatek konkrétních indicií pro jejich nařízení, porušení zásady subsidiarity a nepřiměřený zásah do jeho soukromí, a dovozuje, že rozhodnutí soudu je na těchto důkazech zásadně založeno. Konečně brojí proti uloženému trestu, zejména proti trestu zákazu činnosti, který považuje za nepřiměřeně přísný a likvidační s ohledem na jeho osobní a profesní poměry. I on poukazuje na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 52 T 160/2021, a žádá o obdobné posouzení věci.

9. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil věc postoupil k projednání ve správním řízení, případně věc vrátil soudu prvního stupně k novému projednání, event. v případě ztotožnění se s výrokem o vině zrušil výrok o trestu zákazu činnosti.
10. Městský soud v Praze, jako soud odvolací, z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo, a to z hlediska vytkaných vad, a dospěl k následujícím závěrům.
11. Předně musí odvolací soud konstatovat, že řízení, jež napadenému rozsudku předcházelo, netrpí žádnou podstatnou vadu ve smyslu § 258 odst. 1 písm. a) tr. řádu, právo na obhajobu bylo respektováno, stejně tak další zásady spravedlivého procesu.
12. V tomto směru se odvolací soud zabýval zejména namítanou nezákonností odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu byl vydán na návrh státního zástupce Městského státního zastupitelství v Praze Obvodním soudem pro Prahu 7 dne 21. 10. 2022, a to na dobu 4 měsíců ode dne jeho vydání, přičemž jím byla stanovena konkrétní zařízení a osoby, jež zařízení užívaly. Městský soud poukazuje na to, že v souladu s ust. § 88 odst. 1 tr. řádu lze příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydat za situace, kdy je vedeno trestní řízení pro jiný trestný čin, než taxativně uvedený v § 88 odst. 1 tr. řádu, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva. Trestní řízení v tomto případě bylo vedeno pro podezření ze spáchání zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 2 tr. zákoníku. K trestnímu stíhání uvedeného trestného činu Českou republiku zavazuje zejména Trestněprávní úmluva o korupci č. 70/2002 Sb. m. s., což ostatně bylo náležitě uvedeno též v odůvodnění vydaného příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Stran prodloužení příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu lze konstatovat, že k němu došlo v souladu s ust. § 88 odst. 4 tr. řádu na základě vyhodnocení proběhlých odposlechů, a to soudcem vyššího stupně, konkrétně Městským soudem v Praze. K tomuto prodloužení došlo zejména proto, že z vyhodnocení již proběhlých odposlechů bylo zřejmé, že ze strany zkušebních komisařů docházelo ke korupčnímu jednání, současně však i k dohodě o utlumení protiprávních praktik obžalovaných ze strachu z jejich odhalení. Odvolací soud proto uzavírá, že jak příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, tak jeho prodloužení byly plně v souladu a v mezích trestněprávních předpisů.
13. Pokud jde o skutková zjištění soudu prvního stupně, ta jsou naprosto správná a úplná, zcela odpovídají výsledkům provedeného dokazování. S námitkami obžalovaných, jež směřují do výroku o vině, se proto odvolací soud ztotožnit nemůže, ostatně odvolací námitky již ve své podstatě byly součástí obhajoby obžalovaných v řízení před soudem prvního stupně a ten se s těmito

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

v písemném odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádal. Soud prvního stupně provedl všechny potřebné a dostupné důkazy v intencích § 2 odst. 5 tr. řádu, ty pak hodnotil tak, jak mu ukládá trestní řád v § 2 odst. 6, tedy naprosto v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, nejen tedy toliko jednotlivě (jek vlastně činí obhajoba), ale i ve vzájemných souvislostech a s přihlédnutím ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. V tomto směru je nutné upozornit, že proces hodnocení důkazů je doménou soudu prvního stupně, nikoli věcí vlastní hodnotící úvahy soudu odvolacího, ostatně samotné důkazy jsou prováděny před soudem prvního stupně. Odvolací soud do tohoto procesu může vstupovat pouze ojedinele, a to v případech, kdy provedené důkazy nejsou soudem prvního stupně hodnoceny v souladu s trestním řádem, kdy je uplatňována libovůle, důkazy nejsou hodnoceny v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů, elementární logikou, ale jsou upřednostňovány důkazy svědčící ve prospěch, nebo naopak v neprospěch obžalovaných, na úkor důkazů dalších, což se v tomto případě nestalo. Správná je i právní kvalifikace jednání obžalovaných. Výroku o vině proto odvolací soud nemůže ničeho vytknout a v podrobnostech odkazuje na písemné odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje a toliko by jinými slovy opakoval, co uvedl již nalézací soud.

14. Odvolací soud se zabýval návrhem obžalovaného F. na doplnění dokazování o provedení výslechu svědka, člena představenstva sekuritní společnosti Pxxx xxx xxxE, V. L., dále jednatele a jediného společníka sekuritní společnosti Txxx xxxD, s.r.o., O. Z., a také správkyně objektů u společnosti AxxxL xxxE, s.r.o., I. J., a dospěl k závěru, že provedení výslechů těchto svědků by nepřineslo žádné nové, dosud nezjištěné skutečnosti, jež by byly relevantní pro posouzení věci. Ve vztahu k V. L. je třeba uvést, že právě jeho telefonická komunikace s obžalovaným F., zachycená v rámci odposlechlů, jež je zcela jednoznačná, představuje jeden z přímých a významných důkazů svědčících o domlouvání vystavování osvědčení bez řádného absolvování zkoušek, a tedy o korupčním charakteru jednání obžalovaných. Obdobně ve vztahu k O. Z. a I. J. je zřejmé, že jejich případná svědecká výpověď by se mohla týkat nanejvýš okolností předávání osvědčení či praktických potřeb jejich zaměstnavatelů, nikoli však samotné podstaty skutku, tj. vědomého vydávání osvědčení osobám, které se zkoušek neúčastnily, ani subjektivní stránky jednání obžalovaných. Navrhované výslechy by tak pouze opakovaly či zprostředkovaly skutečnosti již dostatečně vyplývající z provedených důkazů a jejich provedení by bylo nadbytečné a v rozporu se zásadami rychlosti a hospodárnosti trestního řízení. V odvolacím řízení proto při veřejném zasedání dne 30. 4. 2026 byly usnesením vyjmenované důkazní návrhy obžalovaného F. zamítnuty.
15. Ve vztahu k právní kvalifikaci a k tvrzené absenci úmyslu odvolací soud nejprve obecně uvádí, že objektivní stránka trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku spočívá v jednání pachatele, který sám nebo prostřednictvím jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu. Jde tedy o tzv. předčasně dokonaný trestný čin, který je dokonán nejen faktickým přijetím úplatku, ale alternativně pro naplnění objektivní stránky postačí též, že si pachatel dá slíbit. Současně platí, že ze strany pachatele nemusí jít o přímé vyslovení požadavku, ale postačí určitý náznak, z něhož je nepochybné, že pachatel navozuje situaci, aby mu byl úplatek slíben.
16. V projednávané věci nemá odvolací soud pochybnosti o tom, že obžalovaní si nechali slíbit úplatek, a to ať již přímo, nebo prostřednictvím třetích osob, jak vyplývá mimo jiné z komunikace mezi obžalovaným F. a R. K. Namítají-li oba obžalovaní, že šlo o částky zanedbatelné, když rozdíl mezi úhradami za standardní absolvování zkoušky a úhradami u tzv. „červených“ uchazečů se pohyboval v rozmezí přibližně 500 Kč až 800 Kč na osobu, považuje odvolací soud tuto námitku za právně irelevantní, neboť výše úplatku není obligatorním znakem skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku. Z provedených důkazů současně vyplynula možnost, že v některých případech byla částka, fakturovaná sekuritním společnostem za získání osvědčení, hrazena paralelně též samotnými uchazeči o profesní kvalifikaci; tuto skutečnost se však nepodařilo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

prokázat bez důvodných pochybností, a proto ji odvolací soud v souladu se zásadou *in dubio pro reo* nezohledňuje v neprospěch obžalovaných. I bez tohoto závěru je však zřejmé, že uchazečům, kterým byly poskytnuty nezákonné výhody spočívající ve vydání osvědčení bez splnění zákonných podmínek, bylo fakturováno více než uchazečům, kteří zkoušku absolvovali řádně, a že s těmito rozdílnými úhradami bylo kalkulováno právě v souvislosti s poskytnutím neoprávněné výhody.

17. Odvolací soud se proto zabýval obligatorním znakem objektivní stránky trestného činu přijetí úplatku, kterým je v tomto případě požadavek na souvislost s obstaráváním věci obecného zájmu. Nejprve je na místě připomenout, že věci obecného zájmu je nejen rozhodování orgánů veřejné moci, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb (srov. stanovisko Nejvyššího soudu č. 16/1988, s. 76 Sb. rozh. tr.). Ostatně i podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 8 Tz 15/2020, na který obžalovaný F. ve svém odvolání odkazuje, pojem obstarávání věci obecného zájmu „zahrnuje činnosti spjaté s plněním společensky významných úkolů, a to činnosti: a) osoby, která věci obecného zájmu sama obstarává a je přitom nadána rozhodovací pravomocí, b) osoby, která věci obecného zájmu sama přímo neobstarává a není nadána rozhodovací pravomocí, ale její činnost obstarávání věci obecného zájmu bezprostředně podmiňuje, nebo c) osoby, která při obstarávání věci obecného zájmu spolupůsobí, např. prováděním kontroly. O obstarávání obecného zájmu naproti tomu nejde, jestliže jsou vykonávány činnosti občanů výlučně vyplývající z jejich osobních práv nebo osobních povinností, jako je například prodej věcí v osobním vlastnictví, výměna bytu (srov. rozhodnutí č. 11/1989 Sb. rozh. tr.), pronájem nemovitostí, změna zaměstnání atd. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. 6 Tdo 1188/2009). Za obstarávání věci obecného zájmu pak nelze považovat činnost, která není výkonem pravomoci ani výkonem funkčních či jiných pracovních povinností.“
18. Za činnost společensky významnou ve smyslu shora vymezeného pojmu obstarávání věci obecného zájmu je nutno považovat rovněž zákonem předpokládaný proces získávání osvědčení o profesní kvalifikaci osobami, které jsou povinny takovým osvědčením disponovat pro výkon svého povolání. Nelze přitom bagatelizovat význam tohoto osvědčení pouze s odkazem na jeho individuální dopad do profesní sféry konkrétního uchazeče, neboť existoval-li zájem společnosti na tom, aby výkon pracovní pozice strážného byl podmíněn splněním zákonných předpokladů a získáním příslušné profesní kvalifikace, přetrvává tento zájem nutně i v tom, aby bylo osvědčení získáváno řádným, transparentním a zákonným způsobem. Vydávání osvědčení v rozporu se zákonnými podmínkami tak nezasahuje pouze do individuálních vztahů mezi uchazečem a zaměstnavatelem, nýbrž narušuje důvěru ve státem garantovaný systém odborné způsobilosti a ohrožuje řádné plnění společensky významné činnosti v oblasti bezpečnosti osob a majetku. Je přitom nepochybné, že obžalovaní, coby členové zkušební komise, byli v rámci tohoto systému nadáni rozhodovací pravomocí o tom, zda uchazeč splnil zákonem stanovené podmínky pro získání osvědčení, a jejich činnost tak nepochybně naplňuje znak obstarávání věci obecného zájmu.
19. Po subjektivní stránce se pro trestnost přijetí úplatku vyžaduje úmyslné zavinění, přičemž v projednávané věci je úmysl obžalovaných prokazován jednak samotným způsobem jejich jednání, které nebylo nahodilé ani ojedinelé, nýbrž dlouhodobé, systematické a opakované, dále vědomým vydáváním osvědčení osobám, které se ke zkouškám vůbec nedostavily, ačkoli obžalovaní jako členové zkušební komise disponovali informacemi o skutečné účasti uchazečů a byli si vědomi zákonných podmínek pro vydání osvědčení. O úmyslném charakteru jednání svědčí rovněž existence předem domluveného postupu s ohledem na tzv. „červené“ uchazeče, komunikace se zástupci bezpečnostních agentur o vydávání osvědčení bez absolvování zkoušek, jakož i přijímání rozdílných finančních plnění v závislosti na tom, zda uchazeč zkoušku absolvoval řádně, či mu byla poskytnuta neoprávněná výhoda. Úmysl obžalovaných dále vyplývá z jejich aktivní role při administrativním zajištění zkoušek, zejména z předtišťování osvědčení, následného podepisování

listin s nepravdivým obsahem a jejich předávání podnikům zaměstnávajícím uchazeče, a rovněž z následného omezení či přerušování této praxe poté, co obžalovaní pojalí obavu z možného odhalení jejich jednání. Souhrn těchto skutečností vylučuje závěr o pouhém nedbalostním pochybení či administrativní chybě a svědčí o vědomém a cíleném jednání obžalovaných směřujícím k poskytnutí neoprávněné výhody výměnou za slíbené či poskytnuté plnění, a tedy o jejich úmyslu.

20. Odvolací soud se rovněž zabýval námitkou obžalovaných, podle níž mělo k vytýkaným pochybením docházet v důsledku mimořádných opatření přijatých v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19, zejména v důsledku povinnosti zakrývání dýchacích cest, a tím ztížené identifikace osob. Tuto námitku však odvolací soud nepovažuje za důvodnou. Ani za platnosti nejprísnejších protiepidemických opatření nebylo objektivně znemožněno zjistit, zda se konkrétní uchazeč ke zkoušce dostavil, či nikoli. Povinnost ověřit účast a totožnost osob tvořila integrální součást činnosti zkušební komise a náležela k základním povinnostem obžalovaných vyplývajícím z jejich postavení autorizovaných osob. Jestliže by se ke zkoušce dostavila osoba odlišná od přihlášeného uchazeče, šlo by právě o pochybení v oblasti kontroly účasti, kterou byli obžalovaní povinni řádně vykonávat, nikoli o okolnost vylučující jejich odpovědnost. Samotná existence protiepidemických opatření tak nemůže sloužit jako omluva pro nevykonání této kontrolní činnosti, neboť i v daných podmínkách bylo objektivně možné, a od obžalovaných i očekávatelné, aby zajistili, že osvědčení bude vydáno pouze osobě, která se zkoušky skutečně a osobně zúčastnila.
21. Odvolací soud se podrobně zabýval argumentací obhajoby, která v rámci odvolání poukázala na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 ve věci sp. zn. 52 T 160/2021, jakož i na navazující rozhodnutí odvolacího soudu, jímž byl uvedený rozsudek potvrzen, na základě nichž se obhajoba dovolávala obdobného právního posouzení i v nyní projednávané věci. Odvolací soud konstatuje, že se s obsahem těchto rozhodnutí plně seznámil, a to včetně vlastního rozhodnutí, jímž byl rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 věcně přezkoumán a potvrzen. Již na tomto místě je však třeba zdůraznit, že trestní odpovědnost je nutno posuzovat vždy individuálně, s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem každého jednotlivého případu, a že poukázáním na jiné rozhodnutí v obdobné právní oblasti nelze bez dalšího dovozovat povinnost soudu rozhodnout obdobně.
22. Odvolací soud v této souvislosti zdůrazňuje, že mezi nyní projednávanou věcí a věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 4 existují podstatné skutkové i právní odlišnosti, které vylučují závěr o jejich totožném či srovnatelném charakteru. Zatímco rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 vycházelo z omezeného, skutkově úzce vymezeného okruhu jednání, u něhož nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění subjektivní stránky trestného činu ani vyšší míra jeho společenské škodlivosti, v nyní projednávané věci je prokázáno dlouhodobé, systematické a opakované jednání obžalovaných, spočívající ve vědomém vydávání osvědčení osobám, které se ke zkouškám nedostavily, a to v souvislosti s přijímáním finančního plnění či jeho příslibem. Právě rozdíly v rozsahu jednání, jeho organizovanosti, délce trvání, počtu dotčených osob, postavení obžalovaných jako členů zkušební komise s rozhodovací pravomocí a prokázání jejich úmyslu představují rozhodující kritéria, která se promítají do odlišného hodnocení společenské škodlivosti skutku a do závěru o naplnění znaků trestného činu. Skutečnost, že v jiné věci soud dospěl k závěru o nenaplnění trestní odpovědnosti, proto nemůže být v rozporu se zásadou rovnosti před zákonem ani se zásadou předvídatelnosti soudních rozhodnutí, neboť tyto zásady neznamenají mechanické sjednocování rozhodnutí v případech, které se podstatně liší ve skutkovém základu. Odvolací soud proto uzavírá, že nelze přisvědčit námitce obhajoby, podle níž by rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 4 a na ně navazující rozhodnutí odvolacího soudu představovala precedenční základ pro závěr o nesprávnosti napadeného rozsudku v projednávané věci.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

23. Stran námitky nestíhání třetího zkušebního komisaře může odvolací soud jen poukázat na zásadu obžalovací, jež ovládá naše trestní řízení, a tedy zdůraznit, že v souladu s § 2 odst. 8 tr. řádu je trestní stíhání před soudy možné jen na základě obžaloby, návrhu na potrestání nebo návrhu na schválení dohody o vině a trestu, které podává státní zástupce. V projednávané věci je řešeno protiprávní jednání obžalovaných Mgr. J. S. a kpt. Bc. L. F. a není proto věcí soudu prvního stupně ani odvolacího soudu, aby ve vztahu k projednávanému skutku prověřoval jednání jiných osob než obžalovaných.
24. Z podnětu podaných odvolání pak odvolací soud přezkoumal i výrok o uložených trestech. V této souvislosti připomíná, že do výroku o trestu může z podnětu odvolání obžalovaného zasáhnout pouze tehdy, pokud by byl uložený trest nepřiměřeně přísný a byl tak uložen v rozporu se zákonem. Nepřiměřeností se přitom rozumí nejen rozpor se zákonem stanovenou trestní sazbou, ale i zjevná disproporce vůči obdobným případům rozhodovaným v soudní praxi, čímž by došlo k zjevné nespravedlnosti.
25. Dále odvolací soud připomíná, že „zásada proporcionality nepřipouští ukládání takových postihů, které by před účelem trestu jako spravedlivé sankce za spáchaný čin upřednostňovaly účely preventivní, výchovný, zábranný apod. Jinými slovy, princip proporcionality se neomezuje jenom na výměru trestu v rozmezí spodní a horní hranice trestní sazby. Váže obecné soudy též k tomu, aby i uvnitř tohoto rozmezí zachovávaly maximu trestat podobné případy podobně a rozdílné rozdílně. Vybočení z principu proporcionality při sledování jiných účelů a cílů – typicky ukládáním exemplárních trestů anebo jiným nepřiměřeným zosílením represe – ve své podstatě narušuje principy rovnosti lidí před zákonem a právo na spravedlivý proces.“ (Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 8. 2022, sp. zn. 8 Tdo 722/2022).
26. Odvolací soud rovněž poukazuje na to, že při úvahách o druhu a výši trestu, respektive při hodnocení přiměřenosti uloženého trestu, je třeba přihlídnout nejen k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům obžalovaných, ale i k jejich dosavadnímu způsobu života a možnosti jejich nápravy. Soud prvního stupně zohlednil jako polehčující okolnost faktickou bezúhonnost obou obžalovaných, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v přestupkové, dále pak skutečnost, že úplatky byly nižší hodnoty. Naopak jako přitěžující skutečnost zvážil soud prvního stupně, že obžalovaní se skutku dopustili jako autorizované osoby ve smyslu § 2 písm. i) zákona o ověřování a uznávání výsledků dalšího vzdělávání, a to po předchozím uvážení.
27. Soud prvního stupně se ve vztahu k oběma obžalovaným přiklonil k trestům peněžitým a trestům zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu funkce zkušebních komisařů při zkouškách uchazečů o osvědčení o získání profesní kvalifikace, přičemž své úvahy o uložených trestech dostatečným způsobem odůvodnil, a odvolací soud se s těmito úvahami plně ztotožňuje.
28. Nalézací soud zjistil osobní, majetkové a jiné poměry obou obžalovaných. Obžalovaný Mgr. J. S. ke svým osobním poměrům uvedl, že má dvě zletilé dcery a je ženatý. K výdělkovým poměrům sdělil, že jeho měsíční příjem činí průměrně 45 000 Kč čistého, měsíční příjem manželky činí 27 000 – 30 000 Kč čistého, mezi nutné výdaje pak zařadil zejména splátku hypotečního a leasingového úvěru a dále běžné výdaje (na stravu apod.) Po jejich úhradě mu zbývá průměrně 17 000 Kč. Obžalovaný je zdravý, v produktivním věku.
29. Obžalovaný kpt. Bc. L. F. k majetkovým poměrům zejména zdůraznil, že od obvinění z projednávaného trestného činu je u xxx postaven mimo službu, současně od roku 2017 působí jako osoba samostatně výdělečně činná, a to jako xxx. Jeho měsíční příjem činí průměrně 100 000 – 120 000 Kč čistého, je svobodný, ale žije s přítelkyní a má dvě děti, přičemž finančně jsou závislí na jeho příjmech, neboť partnerka aktuálně nepracuje. Žijí v domě, který je zatížen hypotečním

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

úvěrem (zbývá uhradit zhruba 7 000 000), splácí půjčku na osobní automobil (500 000 Kč), po úhradě nutných výdajů mu zbývá 10 000 – 20 000 Kč měsíčně. Stejně jako spoluobžalovaný je zdravý a v produktivním věku.

30. Snad jen pro úplnost odvolací soud uvádí, že účelem peněžitého trestu je omezení obžalovaného, který je nucen vzdát se v určité době obvyklé spotřeby a uspokojení některých svých potřeb. I když jím má být docíleno časově ohraničeného omezení životní úrovně, nesmí mít konfiskační charakter. Při stanovení výše denní sazby pak soud zpravidla vychází z čistého příjmu, který obžalovaný má nebo by mohl mít průměrně za jeden den. Od příjmů obžalovaného je nutné odečíst daně, výdaje na důchodové připojištění a zdravotní pojištění, výdaje na podnikání, přičemž jak příjmy obžalovaného, jeho majetek a výnos z něj, tak i výdaje mohou být v souladu s § 68 odst. 4 tr. zákoníku stanoveny odhadem soudu.
31. Odvolací soud přihlédl ke všem shora uvedeným okolnostem a stanovil průměrný čistý denní příjem obou obžalovaných částkou 1 200 Kč. Přebytkový příjem, na kterém má být obžalovaný omezen, se pohybuje v rozsahu 1/3 až 1/2 z celkového denního příjmu obžalovaného. V daném případě tedy v částce 400 Kč až 600 Kč u obou obžalovaných. Lze uzavřít, že denní sazba ve výši 500 Kč je pro oba obžalované naprosto přiměřená, v zákonných mezích a v souladu s účelem peněžitého trestu. S ohledem na povahu, závažnost a společenskou škodlivost trestné činnosti obžalovaných považuje odvolací soud za adekvátní a přiměřenou i výměru peněžitého trestu ve výši 100 denních sazeb.
32. Trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce zkušební komisaře při zkouškách uchazečů o osvědčení o získání profesní kvalifikace považuje za nepřiměřený zejména obžalovaný F., neboť takto uložený trest mu do budoucna znemožní výkon činnosti realitního makléře, což ho v konečném důsledku připraví o současný legální příjem finančních prostředků. V tomto směru však odvolací soud připomíná, že „předmětem trestu zákazu činnosti může být i taková činnost, která představovala jediný legální zdroj příjmů pachatele. Zmíněná okolnost sama o sobě nezakládá nepřipustnost tohoto druhu trestu ve smyslu dovolacího důvodu. Z dikce § 73 odst. 3 TrZ plyne, že obviněnému lze v rámci trestu zákazu činnosti „zakázat výkon určitého zaměstnání, povolání, ...“, což obvykle bývá činnost zajišťující obživu pachatele. Je proto zřejmé, že zákon byt' i citelné zkomplikování možnosti výdělků pachatele trestného činu nevyklučuje.“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2014, sp. zn. 8 Tdo 32/2014)
33. Odvolací soud tak v daném případě neshledal důvod pro zásah do rozhodnutí nalézacího soudu, neboť soud prvního stupně postupoval při svém rozhodování zcela v souladu s trestními předpisy a uložené tresty považuje odvolací soud za zcela přiměřené.
34. S ohledem na výše uvedené tak odvolací soud napadený rozsudek shledal správným a zákonným, odvolání obou obžalovaných tedy podle § 256 tr. řádu jako nedůvodná zamítl, přičemž v podrobnostech, nad rámec shora citovaného, odkazuje na písemné odůvodnění napadeného rozsudku, se kterým se ztotožňuje.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není přípustný další řádný opravný prostředek.

Lze však proti němu podat ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení dovolání prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni (§ 265e tr. řádu). O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud (§ 265c tr. řádu). Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci na návrh krajského nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.

vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost, kteréhokoliv výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr. řádu). Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 tr. řádu). V dovolání musí vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr. řádu) být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů odvolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – m) nebo § 265b odst. 2 tr. řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 30. dubna 2026

JUDr. Jaroslava Lišková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. D.